

Щоб моральність майбутнього не зникла, треба бути цілеспрямованим, принциповим, дисциплінованим, контролювати свій емоційний стан. Старатися зміцнювати впевненість у своїх особистих силах, не піддаватися спокусам, які можуть призвести до необдуманих вчинків, мати віру в себе і свої сили, боротися з лінню й труднощами на життєвому шляху, вчитися чи вміти допомагати один одному і не лишатися людяності.

Підсумовуючи вищезазначене, можна зробити висновок, що мораль була і буде домінуючою серед духовних якостей людей. Майбутнє, як і теперішнє, повинно бути світлим та щасливим. Ми маємо зберігати традиції нашого народу. Не нівечити те, що будувалося поколіннями. Зберігаючи людяність і віру, ми будемо рухатися вперед поступово й правильно. Люди повинні довести, що моральність не померла, що вона була, є і буде вічною, а довести це ми маємо кожен особисто собі.

*Діана Валентинівна Гетманова – студентка II курсу Сумської філії
Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Тетяна Григорівна Геращенко – доцент кафедри
гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного
університету внутрішніх справ, кандидат філософських наук, доцент*

ХАРАКТЕРИСТИКА ЛІДЕРА В СУЧАСНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ СВІТІ

Однією з найважливіших проблем у сучасному світі є проблема політичного лідерства – пошуку і висунення на вирішальні політичні та державні посади нових людей, здатних на нові прогресивні перетворення в державі, на проведення політики, що поліпшить життя населення країни.

До недавнього часу в суспільстві, науці і політиці звучала теза про «вирішальну роль народу». З цього можна зробити висновок, що роль політичного лідера є «вторинною». Проте все не зовсім так, як здається на перший погляд. Політика є неможливою без політичних лідерів. Та їхня діяльність відбувається за певних умов і залежить від історичних і географічних чинників, типу суспільства загалом, типу політичного режиму, парадигми розвитку суспільства, рівня його соціально-економічного і технічного розвитку, типу культури, міри долучення конкретного суспільства до світового співтовариства.

Головним критерієм політичного лідерства є ефективність його дії, результативність, задоволення запитів та інтересів тієї спільноти, яка бачить власну перспективу в його існуванні, а без широкої соціальної підтримки політичне лідерство існувати не може.

Варто зазначити, що в сучасному політичному світі лідер повинен володіти низкою якостей, без яких про ефективне керування державою не може бути й мови. Першою необхідною якістю політичного лідера є його здатність кваліфіковано акумулювати і адекватно виражати у своїй діяльності інтереси широких мас. Л. Троцький у книзі «Що таке СРСР і куди він іде» писав, наприклад, що Лютнева революція підняла до влади Керенського і Церетелі не тому, що вони були «розумнішими» і «спритнішим», ніж царська кліка, а тому, що вони представляли, принаймні тимчасово, революційні народні маси. Більшовики перемогли дрібнобуржуазну демократію не особистою перевагою вождів, а новим поєднанням соціальних сил.

Другою вирішальною здатністю лідера, що відрізняє його від ватажка, є його інноваційність, тобто здатність постійно висувати нові ідеї чи комбінувати й удосконалювати їх. Від політичного лідера потрібно не простого збирання інтересів мас і потурання цим інтересам, а саме їх новаторське осмислення, розвиток і корекція. Інноваційність, конструктивність мислення політика найсильніше проявляється у його політичному кредо, вираженому у програмі (платформі). Всі відомі політичні лідери увійшли в історію завдяки нововведенням, оригінальності своїх політичних програм (Рузвельт, Кеннеді, Ленін та ін.). Політична програма лідера має бути сильна мотивована, вона повинна давати чітку відповідь виборцю: які економічні, соціальні та духовні блага отримає він, його сім'я та колектив у разі успішного здійснення платформи лідера.

Третьою важливою якістю повинна бути політична інформованість лідера. Політична інформація описує, перш за все, стан та очікування різних соціальних груп та інститутів, за якими можна прогнозувати тенденції розвитку їх взаємовідносин між собою, з державою і різними громадськими інститутами. Вона найперше повинна відображати стики інтересів соціальних груп, регіонів, націй і держав загалом та допомагати лідеру адекватно реагувати на ці соціальні явища.

Четверта якість – мова політичного лідера. Нинішній професійний лексикон політичних лідерів дуже густо забарвлений сучасними термінами, які більшість людей не розуміє. Багато слів у політичному лексиконі покликані затаврувати противника, виявити ворога, розмежуватися з опонентом. За кордоном швидко розвивається герменевтика, за допомогою якої аналізується мова, політичні тези, термінологічний багаж політичних лідерів.

П'ята якість – відчуття політичного часу. У минулому столітті у теоретиків політики дуже важливою рисою лідера вважалося його здатність відчувати політичний час. Висвітлюється це простою формулою: «Бути політиком – отже своєчасно вживати заходів». Досвід дев'ятнадцятого століття показав, що компроміс – цар політики – дуже

примхлива істота. Лідер, що йде на компроміс раніше певного часу, втрачає авторитет. Лідер, що йде на компроміс із запізненням, втрачає ініціативу і може зазнати поразки. Тому у виграші є ті лідери, які гостро відчують хід політичного часу і все роблять вчасно. Варто політичному лідеру не відчуті зміни політичних умов, кон'юнктури, до якої він уже не в змозі пристосуватися, і він стає або посміховиськом, або лихом для своєї партії чи країни.

Отже, політичне лідерство стає однією з форм влади за умов, коли лідери набувають суспільного визнання, а рухи, партії чи їх лідери отримують право на владу. Еволюція політичного лідерства завжди пов'язана із прагненням заявити про себе, увійти в політичну систему, тобто, формалізуватись, розширити набутий статус та доповнити його керівництвом.

Аліна Олександрівна Гумініченко – студентка II курсу Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ
Науковий керівник: **Тетяна Григорівна Геращенко** – доцент кафедри гуманітарних дисциплін Сумської філії Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат філософських наук, доцент

ВІЙНА ЯК КРАЙНЯ ФОРМА КОНФЛІКТУ

Конфлікт являє собою одну з форм міжнародно-політичної взаємодії. Він багато в чому визначається тим, що в силу обмеженості ресурсів, якими володіє світове співтовариство, будь-який окремо взятий суб'єкт міжнародних відносин не може реалізувати свої інтереси, не зачіпаючи інтереси інших суб'єктів.

Виділяються різні форми міжнародних конфліктів. Крайнім проявом міждержавних конфліктів і одночасно крайнім засобом їх дозволу є війна. До війни, як правило, вдаються тоді, коли сторони, залучені в неї, переконані в тому, що з її допомогою вони доб'ються для себе більших дивідендів, ніж за допомогою переговорів. У цьому сенсі правий був німецький військовий теоретик XIX ст. К. фон Клаузевіц, який стверджував, що війна є продовження політики іншими засобами. Прав був Клаузевіц і в тому, що війна не скасовує політику в якості засобу досягнення миру.

Політика не припиняється під час війни. Керівники держави несуть відповідальність як за війну, так і за досягнення миру. Вони оголошують війну, ведуть і завершують її. Цей примат політики передбачає підпорядкування погляду військових політиці, підпорядкування армійських керівників тим, хто приймає політичні рішення.